

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Zuzany Šnejdrové, Ph.D., a soudců Mgr. Barbory Berkové a JUDr. Petra Hluštíka, Ph. D., ve věci

žalobce: **A. H. s.r.o.**, IČO: X
sídlem K. h. 124/19, X P. 8
zastoupený advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha 8

proti

žalovanému: **Městský úřad Hranice**
sídlem Pernštejnské nám. 1, 753 01 Hranice

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu,

takto:

- I. Soud **přikazuje** Městskému úřadu Hranice, aby žalobci do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku vrátil částku ve výši 2 000 Kč.
- II. Žalobci **se** právo na náhradu nákladů řízení **nepřiznává**.

Odůvodnění:

A. Vymezení věci a žaloba

1. Žalobce žalobou podanou dne 7. 7. 2020 u Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci brojil proti nezákonnému zásahu spočívajícímu v neoprávněném zadržování finančních prostředků žalobce. Žalobce se domáhal, aby krajský soud podle § 87 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

uložil žalovanému povinnost vrátit žalobci částku 2 000 Kč, kterou dne 9. 5. 2018 pod variabilním symbolem X na účet žalovaného č. X za žalobce uhradil spolek Ochrana řidičů, o. s., a kterou žalovaný neoprávněně zadržuje.

2. Žalobce v žalobě namítal, že shora popsaná platba byla učiněna opožděně a bylo tak povinností žalovaného ji vrátit žalobci. Žalovaný ji však vrátil na účet spolku Ochrana řidičů, o. s., který ji odmítá žalobci vyplatit. Podle žalobce vyplývá povinnost vrátit přijatou platbu provozovateli vozidla z § 125h odst. 7 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“). Platbu, kterou za žalobce učinil spolek Ochrana řidičů, o. s. bylo ve smyslu § 164 odst. 4 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“) považovat za platbu učiněnou za žalobce. Ustanovení § 165 odst. 1 daňového řádu pak zakazuje vrácení platby tomu, kdo ji za daňový subjekt učinil. Žalobce požádal žalovaného o vyplacení zadržované částky dne 11. 6. 2020, žalovaný mu však dne 18. 6. 2020 sdělil, že částku již vrátil spolku Ochrana řidičů, o. s. Z těchto důvodů má žalobce za to, že žalovaný neoprávněně zadržuje částku 2 000 Kč. Neoprávněným zadržováním této částky dochází do zásahu vlastnického práva žalobce podle čl. 11 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, protože nezákonným zásahem je mu znemožněno disponovat touto finanční částkou náležející do jeho vlastnictví.
3. Následně se žalobce v žalobě věnoval zdůvodnění nesouhlasu se zveřejněním osobních údajů svých a svého zástupce na internetu prostřednictvím webové stránky Nejvyššího správního soudu a požadoval důslednou anonymizaci.

B. Vyjádření žalovaného

4. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 17. 8. 2020 navrhl zamítnutí žaloby. Uvedl, že žalobce určenou částku neuhradil žalovanému dne 9. 5. 2018 sám, ale prostřednictvím spolku Ochrana řidičů, o. s., jehož je sám členem a kterému dal výslovný příkaz k úhradě této částky jako svému zmocněnci. Spolek dle tohoto příkazu plnil za žalobce a uhradil určenou částku bezhotovostním převodem ze svého bankovního účtu č. X na bankovní účet žalovaného pod variabilním symbolem X. Dne 11. 5. 2018 žalovaný vrátil provedenou platbu na tentýž účet, tj. účet spolku Ochrana řidičů, o. s. Tento postup se jeví žalovanému jako logický. Žalobce byl navíc o tomto postupu vyrozuměn v příkazu ze dne 19. 6. 2018, č. j. OVV/23194/18-4 BaR, který byl žalobci doručen dne 20. 6. 2018. Stejně tak byl o tomto postupu žalobce vyrozuměn dne 18. 6. 2020 v rámci odpovědi na žádost o vrácení zadržované částky. Jedná se o 2 roky starou záležitost. Podle žalovaného se tak nemůže jednat o nezákonný zásah, neboť žalovaný žádné peněžní prostředky žalobci nezadržuje a nedochází zde ani ke skutečnému zásahu do práv žalobce. Dále žalovaný poukázal na účelovost jednání právního zástupce žalobce, který tyto žaloby podává i v podobných případech. Závěrem žalovaný uvedl, že považuje žalobu za opožděnou, neboť subjektivní lhůta pro podání žaloby, kterou je podle žalobce nutné počítat ode dne, kdy byl žalobce vyrozuměn o tom, že platba byla vrácena spolku Ochrana řidičů, o. s., tj. ode dne 19. 6. 2018, již uplynula.

C. Skutečnosti vyplývající ze správního spisu

5. Krajský soud z předloženého správního spisu zjistil, že žalovaný vyzval žalobce jako provozovatele vozidla RZ X výzvou ze dne 17. 4. 2018, č. j. OVV/23194/18-2 BaR,

aby zaplatil částku 2 000 Kč podle § 125h odst. 1 zákon o silničním provozu na účet č. X pod variabilním symbolem X. Tato výzva byla žalobci doručena 19. 4. 2018. Dne 9. 5. 2018 uhradil spolek Ochrana řidičů, o.s. na z účtu č. X na účet č. X pod variabilním symbolem X částku 2 000 Kč a v poznámce uvedl, že se jedná o úhradu za žalobce. Žalovaný následně dne 11. 5. 2018 vrátil částku 2 000 Kč na účet č. X. V odůvodnění příkazu ze dne 19. 6. 2018, č. j. OVV/23194/18-4 BaR, který byl žalobci doručen dne 20. 6. 2018 a kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, byl žalobce informován o tom, že žalovaný předmětnou částku vrátil. Žalobce následně výzvou datovanou dnem 1. 6. 2020 a doručenou žalovanému dne 11. 6. 2020 vyzval žalovaného k vrácení zadržované částky 2 000 Kč. Žalovaný žalobci na tuto žádost sdělil přípisem ze dne 17. 6. 2020, který byl žalobci doručen dne 18. 6. 2020, že částku již vrátil na bankovní účet č. X.

D. Posouzení věci krajským soudem

6. Krajský soud přezkoumal postup žalovaného, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí podle § 87 odst. 1 s. ř. s. a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Krajský soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s.
7. Podle § 82 s. ř. s. každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.
8. Podle § 87 odst. 1 s. ř. s. soud rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí; rozhoduje-li soud pouze o určení toho, zda zásah byl nezákonný, vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době zásahu.
9. Podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu obecní úřad obce s rozšířenou působností bezodkladně po zjištění nebo oznámení přestupku vyzve provozovatele vozidla, s nímž došlo ke spáchání přestupku, k uhrazení určené částky, pokud a) jsou splněny podmínky podle § 125f odst. 2, b) totožnost řidiče vozidla není známa nebo není zřejmá z podkladu pro zahájení řízení o přestupku a c) porušení je možné projednat uložením pokuty příkazem na místě.
10. Podle § 125h odst. 3 zákona o silničním provozu je určená částka splatná do 15 dnů ode dne doručení výzvy podle odstavce 1.
11. Podle § 125h odst. 7 zákona o silničním provozu je-li určená částka uhrazena po dni splatnosti, obecní úřad ji bezodkladně vrátí provozovateli vozidla.
12. Žalobce v žalobě brojil proti nezákonnému zásahu spočívajícímu v neoprávněném zadržování finančních prostředků, konkrétně opožděně uhrazené určené částky ve výši 2 000 Kč. Měl za to, že byl zkrácen na svých právech, jelikož platbu spolku Ochrana řidičů, o.s. je nutné považovat za platbu žalobce, a jejím bezodkladným nevrácením byl zkrácen právě a jedině on osobně (nikoli spolek jako její plátce). Tvrdil, že dochází ke krácení jeho ústavního práva na ochranu vlastnictví podle čl. 11 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, protože nezákonným zásahem je mu znemožněno disponovat touto finanční částkou náležející do jeho vlastnictví.

13. Pro poskytnutí ochrany podle § 82 a násl. je nezbytné splnit pětici kumulativních podmínek: žalobce musí být přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem správního orgánu v širším smyslu, který není rozhodnutím (4. podmínka), a byl zaměřen přímo proti němu, nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasazeno (5. podmínka). Není-li byt jediná z uvedených podmínek splněna, nelze ochranu podle § 82 a násl. poskytnout (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 3. 2005, č. j. 2 Aps 1/2005-65; publikovaném pod č. 603/2005 Sb. NSS).
14. V posuzované věci není sporu o tom, že žalobce je provozovatelem vozidla registrační značky 5A5 0758 a byla mu podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu řádně zaslána a doručena výzva ze dne 17. 4. 2018 k uhrazení určené částky ve výši 2 000 Kč. Výzva byla žalobci doručena dne 19. 4. 2018, její splatnost nastala podle § 125h odst. 3 zákona o silničním provozu dne 4. 5. 2018. Tato částka byla uhrazena až dne 9. 5. 2018, a to spolkem Ochrana řidičů, o.s. na účet a pod variabilním symbolem uvedeným ve shora specifikované výzvě. Platba spolku byla navíc popiskem identifikována jako platba za žalobce. Identifikace platby proto vylučovala jakoukoli pochybnost o poplatníkovi i jejím účelu, neboť obsahovala jméno žalobce, číslo jedací žalobci adresované výzvy ze dne 17. 4. 2018 k zaplacení určené částky dle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu, obsahovala i variabilní symbol uvedený ve výzvě ze dne 17. 4. 2018 a informaci o tom, že se jedná právě o úhradu takto určené částky. Výše platby realizované bankovním převodem se s určenou částkou shoduje.
15. Otázkou, zda povinnost zaplatit určenou částku, stejně jako povinnost zaplatit pokutu, tj. povinnost k druhově určenému, zastupitelnému peněžitému plnění, je povinností k plnění osobní povahy, které by nemohla za povinný subjekt vykonat třetí osoba, se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 18. 12. 2019, č. j. 6 As 167/2019-36, a dospěl k závěru, že se o povinnost k plnění osobní povahy nejedná. Uhradit částku stanovenou ve výzvě ze dne 17. 4. 2018 za žalobce jako poplatníka byl oprávněn spolek Ochrana řidičů, o.s. a pokud by byla částka uhrazena včas, měl by žalovaný za to, že byla částka řádně uhrazena žalobcem. Tak tomu ale v posuzované věci nebylo, jelikož částka byla připsána na účet žalovaného až po datu splatnosti.
16. V takovém případě bylo povinností žalovaného vrátit pozdě uhrazenou částku provozovateli vozidla, nikoliv osobě, která ji za žalobce uhradila, tj. spolku Ochrana řidičů, o.s. Jestliže žalovaný dne 11. 5. 2018 vrátil tuto platbu spolku, postupoval v rozporu s § 125h odst. 7 zákona o silničním provozu.
17. Dále soud poukazuje na to, že podle § 106 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) pro exekuci, vybírání a evidenci peněžitých plnění se uplatní postup pro správu daní. Podle § 164 odst. 4 daňového řádu správce daně přijme každou platbu daně, i když není provedena daňovým subjektem, a zachází s ní stejným způsobem, jako by ji vykonal daňový subjekt. Podle § 165 odst. 1 daňového řádu vrácení platby tomu, kdo ji za daňový subjekt uhradil, není přípustné. Odst. 2 a 3 téhož ustanovení opravňují správce daně vrátit pouze platbu, která byla provedena zřejmým omylem, a to na žádost poskytovatele platebních služeb nebo provozovatele poštovních služeb učiněnou nejpozději v den, kdy platba daně byla připsána na účet správce daně, či na žádost osoby, která provedla úhradu za daňový subjekt, prokáže-li tato osoba zřejmý omyl při úhradě, a to za splnění dalších podmínek v těchto ustanoveních uvedených.

18. Z obsahu správního spisu nevyplývá, že by nejpozději v den připsání platby na účet žalovaného došla žalovanému žádost spolku Ochrana řidičů, o.s. o vrácení platby provedené zřejmým omylem ve smyslu uvedeného § 165 odst. 3 daňového řádu, použitelného pro vybírání peněžitých plnění v oblasti regulované (přímo či subsidiárně) správním řádem na základě § 106 odst. 3 správního řádu. Žalovaný měl proto došlou částku považovat za platbu provedenou za žalobce jako provozovatele vozidla, kterou neměl dle § 165 odst. 1 daňového řádu a zejména pak podle § 125h odst. 7 zákona o silničním provozu vracet spolku Ochrana řidičů, o.s. jako plátcí, ale byl s ní povinen zacházet jako s platbou uskutečněnou samotným žalobcem jako provozovatelem vozidla a mu ji také vrátit. Úvaha žalovaného, že se částka vrací na účet, ze kterého byla poukázána, není s ohledem na shora uvedenou právní úpravu správná.
19. S ohledem na shora uvedené skutečnosti dospěl krajský soud k závěru, že byl žalovaný povinen, a to bezodkladně vrátit částku 2 000 Kč podle § 125h odst. 7 zákona o silničním provozu provozovateli vozidla, tedy žalobci. Jelikož tak žalovaný dosud neučinil, přímo zkrátit žalobce na jeho vlastnickém právu, neboť ten nemůže s touto částkou disponovat, ačkoliv mu měla být vrácena. Krajský soud se tak s názorem žalobce o nezákonném zadržování částky 2 000 Kč ztotožňuje.
20. Pro úplnost krajský soud k námitce žalovaného, že žaloba byla podána opožděně, uvádí, že zadržování částky, kterou byl povinen vrátit má povahu tzv. trvajícího zásahu. U těchto typů zásahů platí pravidlo, že objektivní i subjektivní lhůta k podání zásahové žaloby podle § 84 s. ř. s. začne plynout teprve poté, co bude zásah ukončen (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 15. 5. 2018, sp. zn. II. ÚS 635/18). Jelikož dosud nebyla předmětná částka žalobci vrácena, nezačala žádná ze lhůt pro podání zásahové žaloby ani plynout.
21. Krajský soud tak uzavírá, že žaloba je důvodná.
22. K nesouhlasu žalobce, resp. jeho zástupce, se zveřejňováním osobních údajů na webových stránkách Nejvyššího správního soudu krajský soud uvádí, že závěry k této otázce jsou zástupci žalobce známy již z předchozích řízení před Nejvyšší správním soudem, v nichž vyjádřil stejný nesouhlas. V rozsudcích ze dne 4. 9. 2019, č. j. 6 As 54/2019 – 40, či ze dne 23. 10. 2019, č. j. 6 As 106/2019 – 33, Nejvyšší správní soud uvedl: „*Nejvyšší správní soud proto odkazuje na svou dřívější judikaturu (srovnej např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. března 2019 č. j. 2 As 383/2017 - 46, ze dne 17. ledna 2019, č. j. 10 As 321/2017 - 38, ze dne 28. listopadu 2018 č. j. 8 As 64/2018 – 44 a usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. března 2017 č. j. Nao 118/2017 – 145), v níž na totožný podnět již odpověděl. Zároveň Nejvyšší správní soud judikoval (srovnej např. rozsudek ze dne 31. května 2012 č. j. 9 As 5/2012 - 29), že jméno a příjmení advokáta jsou na základě zvláštního právního předpisu zapsána ve veřejně přístupném seznamu. Pokud jsou tedy uvedena v souvislosti s jeho působností, pro kterou byla do veřejně přístupného seznamu zapsána (zde v souvislosti s výkonem advokacie a zastupováním klienta před soudem), nejedná se bez dalšího o chráněné údaje, které by bylo nezbytné anonymizovat. Tím spíše takovým údajem není sídlo advokáta, které je již ze své povahy údajem veřejným.*“ V posuzované věci neshledává krajský soud se od závěrů opakovaně vyslovených Nejvyšším správním soudem jakkoli odchýlit.

E. Závěr a náhrada nákladů řízení

23. Vzhledem k výše uvedenému krajský soud dospěl k závěru, že byly naplněny pojmové znaky nezákonného zásahu podle § 82 s. ř. s., neboť žalovaný svým nezákonným

postupem žalobce přímo zkrátit na jeho právech a tento zásah byl zaměřen přímo vůči němu.

24. Žalobce byl přímo zkrácen na svých právech tím, že mu žalovaný do rozhodnutí soudu nevrátil částku 2 000 Kč, která byla opožděně uhrazena v jeho prospěch. Podle § 87 odst. 2 věty první s. ř. s. tedy krajský soud přikázal žalovanému, aby předmětnou částku ve výši 2 000 Kč vrátil žalobci do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
25. V průběhu řízení soud s ohledem na možný postup podle § 60 odst. 7 s. ř. s. umožnil účastníkům, aby se k tomuto postupu vyjádřili. Žalobce k výzvě soudu uvedl, že pokud bude ve sporu úspěšný, měla by mu být přiznána náhrada nákladů řízení. K nepřiznání náhrady nákladů řízení nevidí žádný důvod. Žalovaný uvedl, že žalobce se na soud se svým nárokem obrátil až po dvou letech. Podle jeho názoru žalobce využil činnost spolku Ochrana řidičů, o.s., jehož činnost je čistě účelová. Proto by mu neměla být přiznána náhrada nákladů řízení.
26. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Měl-li úspěch jen částečný, přizná mu soud právo na náhradu poměrné části nákladů.
27. Podle § 60 odst. 7 s. ř. s. jsou-li pro to důvody zvláštního zřetele hodné, může soud výjimečně rozhodnout, že se náhrada nákladů účastníkům nebo státu zcela nebo zčásti nepřiznává.
28. Základní zásadou, která ovládá rozhodování o náhradě nákladů v soudním řízení správním je zásada úspěchu ve věci. V této zásadě se promítá myšlenka, že ten, kdo důvodně bránil své veřejné subjektivní právo, by měl mít právo na náhradu nákladů, jež při této procesní činnosti účelně vynaložil, proti účastníkovi, jenž do jeho právní sféry zasahoval. Soudní řád správní z tohoto pravidla připouští hned několik výjimek. Jedna z nich je upravena v § 60 odst. 7 s. ř. s. Na základě této výjimky může soud nepřiznat účastníkovi náhradu nákladů řízení, ačkoliv mu na ni vzniklo právo. Tato možnost je vázána na existenci důvodů hodných zvláštního zřetele, které mohou spočívat v individuálních okolnostech daného případu, ať již jde o okolnosti na straně účastníků řízení, nebo pokud jde o předmět řízení nebo průběh řízení. Konkrétně jimi mohou být okolnosti, které vedly k soudnímu uplatnění nároku, postoj účastníků v průběhu řízení apod.
29. Žalobce byl se svou žalobou plně úspěšný, proto mu vzniklo právo na náhradu nákladů řízení. Soud však s ohledem na okolnosti případu rozhodl, že mu toto právo nepřizná.
30. V nyní projednávané věci soud zohlednil, že žalobce uhradil opožděně částku 2 000 Kč skrze spolek Ochrana řidičů, o. s. Tato skutečnost sama o sobě sice nemůže mít vliv na rozhodování o nákladech řízení, ale při podrobnějším hodnocení věci je nutné zdůraznit, že tato praktika spočívající v opožděném hrazení peněžitých částek na výzvy podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu za jednotlivé provozovatele vozidel je pro tento spolek typická. Poté dochází zpravidla k tomu, že správní orgány vrátí zaplacenou částku až po určité době, nebo jí vrátí spolku, který jí zaplatil. Následně pak totožný zástupce - Mgr. Voříšek podává zásahové žaloby, kterými požaduje buď deklaraci toho, že částka byla vrácena správním orgánem později než bez zbytečného odkladu, nebo vrácení částky, která byla jako v nynějším případě vrácena tomuto spolku a nikoliv provozovateli. Jen u zdejšího soudu byly tyto případy řešeny pod sp. zn. 22 A 5/2019, 22 A 6/2019. U

Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci např. pod sp. zn. 65 a 33/2020, u Krajského soudu v Českých Budějovicích např. pod sp. zn. 59 A 11/2019, 50 A 35/2019, 50 A 7/2019, 59 A 1/2019, 51 A 15/2019, u Krajského soudu v Hradci v Králové – pobočka v Pardubicích např. pod sp. zn. 52 A 6/2019, u Krajského soudu v Brně např. pod sp. zn. 30 A 129/2019, u Krajského soudu v Praze vedené např. pod sp. zn. 43 A 6/2019, u Krajského soudu v Plzni např. pod sp. zn. 57 A 67/2019 a v dalších případech.

31. Podle názoru zdejšího soudu je účelem opožděně učiněných plateb vytváření problematických situací a ztěžování postupu správních orgánů, aby následně mohlo dojít k soudním sporům, potažmo k přiznání náhrady nákladů řízení. Smyslem takových žalob není ochrana subjektivních práv osob, nýbrž se jedná o jednání účelové. Jde o vytváření sporů pro spor. Tomuto závěru nasvědčuje také to, že žalobce si na nezákonně zadržované peníze „vzpomněl“ až po téměř dvou letech, ač byl o této skutečnosti prokazatelně informován již 20. 6. 2018.
32. V souladu se svou ustálenou judikaturou krajský soud zdůrazňuje, že účelem soudní ochrany je poskytování ochrany porušeným nebo ohroženým skutečným subjektivním hmotným právům a právem chráněným zájmům. V souladu s tímto vymezením účelu soudního procesu nejsou situace, kdy se řízení vede nikoliv kvůli věci samé, ale kvůli částce, která může být přiznána na náhradu nákladů řízení; nelze připustit, aby soudní řízení bylo odtrženo od jeho skutečného společenského poslání a aby se místo poskytování ochrany stalo výlučně nástrojem sloužícím k vytváření snadného a nijak neodůvodněného zisku na úkor protistrany (srov. usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 12. 9. 2013, č. j. 22 A 66/2013-24; č. 2995/2014 Sb. NSS).
33. Dále krajský soud poukazuje na to, že i Nejvyšší správní soud při své rozhodovací činnosti zohledňuje, zda nedochází ze strany žalobců k účelovému jednání, při kterém jsou vyvolávány soudní spory jen pro generování náhrady nákladů řízení, případně je jinak zneužíváno právo na soudní ochranu. K tomu srov. např. rozsudek ze dne 14. 4. 2020, č. j. 9 As 315/2018-40 (body 32 a násl.), rozsudek ze dne 15. 8. 2019, č. j. 10 As 36/2019 – 33 (body 11 a násl.) nebo rozsudek ze dne 18. 12. 2018, čj. 4 As 113/2018 – 39, č. 3836/2019 Sb. NSS (bod 37).
34. Soud má s ohledem na výše uvedené za to, že v tomto případě jsou dány důvody zvláštního zřetele hodné pro to, aby soud žalobci i přes jeho úspěch ve věci nepřiznal náhradu nákladů řízení, neboť by se to jevilo jako nespravedlivé.
35. Pro úplnost krajský soud uvádí, že nepřiznání nákladů řízení ve sporech za okolností, jako jsou nyní, akceptoval také Ústavní soud (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 17. 12. 2019, sp. zn. I. ÚS 3290/19).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí je **možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu.

Stěžovatel musí být **zastoupen advokátem**; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Olomouc 16. prosinec 2020

JUDr. Zuzana Šnejdrová, Ph.D. v. r.
předsedkyně senátu